

VERSCHEURD VERLANGEN

Omslag: Studio Bloss, Arnhem
Omslag Groteletter-editie: Mat-Zet bv, Soest
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Verscheurd Verlangen

ISBN 978-94-6204-091-5
CUPIDO – GROOT 025

© 2014 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wilma Hollander

Verscheurd verlangen

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Eerder verschenen van Wilma Hollander:

Opnieuw Verbonden

Harteloos

Bouzouki Boogie

Vlinders op de vensterbank

Zomerdroom

Dans der liefde

Onder de Griekse zon

Ballad of the runaway horse – Emmylou Harris

*Now the clasp of this union, who fastens it tight?
Who snaps it asunder, the very next night?
Some say it's him, some say it's her
Some say love's like smoke, beyond all repair
So my darling my darling, just let it go by
That old silhouette on the great western sky
And I'll pick out a tune and they'll move right along
And they're gone like smoke and they're gone
like this song
Say a prayer for the cowgirl*

© 1979 - Leonard Cohen
(Recent Songs – Ballad of the absent mare)

Special thanks to my lovely friend
and colleague writer

JEANETTE FORD

who gave Jonathan his bestseller hero Tom Desire. She invented Tom's character after misreading my translation of the Dutch title – Torn Desire vs. Tom Desire – and wrote a great story about this unbelievable guy. I'm so proud I was allowed to share him in my novel, Jeanette. I sincerely wish you all the bestsellers my Jonathan wrote about him!

Wilma

PROLOOG

*Mw. I. Groeneveld-De Boer
Öldersweg 23
8148 PP Lemele
Nederland*

*Andrea Groeneveld
P.O. Box 1918
37300 Agria
Greece*

Milies, 4 augustus 2001

Kaliméra Inge,

Eindelijk even tijd om je een briefje terug te schrijven. Dank je wel voor je mooie kaart en je opbeurende woorden. Je hebt gelijk, ze nemen mijn verdriet niet weg, maar ze maken het wel iets lichter om me heen. Het is fijn om te weten dat er binnen de familie tenminste nog iemand is die af en toe aan me denkt. En nee, papa heeft niets van zich laten horen toen ik in het ziekenhuis lag. De rest van de familie trouwens ook niet. Niet dat ik dat verwachtte, maar toch... je blijft altijd een sprankje hoop koesteren, nietwaar? Zeker nu mijn huwelijk met

‘die buut’lander’ niet langer een issue is.

Ja, je leest het goed, Tassos gaat definitief bij me weg. Na de vorige miskraam was daar al sprake van, maar nu het weer mis is gegaan, heeft hij de knoop echt doorgesneden. Het schijnt aan mij te liggen dat onze kindertjes niet levensvatbaar zijn en vroegtijdig ter wereld komen; dat zegt de dokter tenminste. En dus heeft mijn liefhebbende echtgenoot de scheiding meteen aangevraagd. Kinderen zijn voor hem heel erg belangrijk, zegt hij. Ze geven hem status en aanzien, want ze laten zien dat hij een echte kerel is. Dat er bij ons nooit kinderen zullen komen, maakt hem tot een mindere man in de ogen van zijn vrienden en de mening van zijn vrienden is hem meer waard dan zijn liefde voor mij. Ja, lach er maar om! Dat doe ik ook, wat moet je anders? Zulke mannen bestaan nog echt, in ieder geval hier in Griekenland!

Ach, weet je, Inge, ik heb er al genoeg tranen om vergoten. Om mijn verloren baby's, om Tassos... Maar ik begin er overheen te komen. Mijn huwelijk is voorbij, zo is het gewoon. Het was leuk zolang het duurde, maar nu is het tijd om verder te gaan. Spijt dat ik uit Nederland ben vertrokken, heb ik niet. Dat ik destijds met Tassos hierheen ben gegaan,

heeft me toch ook veel goeds opgeleverd. Ondanks alle verdriet ben ik hier gelukkig, hoe vreemd dat misschien ook klinkt. Ik ben van dit land gaan houden, van de eenvoud van het leven hier, van de andere cultuur, maar vooral van de hartelijkheid van de Grieken. Ik heb in de afgelopen vijf jaar meer warmte gekregen van de mensen om me heen dan ik in al die voorafgaande eenentwintig jaar in Nederland heb gehad!

Dus lieve schoonzus, ook al is mijn huwelijk op de klippen gelopen, ook al zal ik nooit een kindje van mezelf in mijn armen houden, ik pieker er niet over om terug te keren naar jouw koude kikkerlandje. Laat mij maar lekker hier blijven, in mijn kleine Griekse dorpje, waar het leven nog simpel is en ik gewoon kan zijn wie ik ben... mét alle ups en downs die nu eenmaal bij het leven horen, waar ter wereld je ook woont.

Maak je geen zorgen om mij, het komt allemaal goed!

*Liefs uit het zonnige zuiden,
Andrea*

HOOFDSTUK 1

Milies, Pilion – 10 jaar later

Zachtjes neuriënd schikte Andrea de zwaar geurende zomerbloemen die ze zojuist op haar ochtendwandeling had geplukt in een grote vaas. Het fleurige rood en wit gaf de kamer een heerlijk zonnige aanblik. Ze hield van de lange hete zomers die hier op het Griekse schiereiland Pilion zo normaal waren. Zelfs nu het kwik al wekenlang gestadig een temperatuur van rond de vijfendertig graden aangaf, kon ze nog steeds blij zijn met die dagelijkse dosis zon en warmte.

Het hielp natuurlijk wel dat iedereen in deze hete maanden zo'n beetje hetzelfde levensritme aanhield. In de zomer stond je gewoon wat vroeger op en deed je tot halftwee de dingen die je moest doen. Na het middagmaal, tijdens de heetste uren van de dag, trok je je in huis terug – het liefst in een van airconditioning voorziene slaapkamer. Rond een uur of halfzes kwam iedereen dan weer tevoorschijn, gingen de winkels en kantoren opnieuw open en kon je na sluitingstijd nog een paar

uurtjes genieten van een lichte maaltijd in het gezelschap van familie, vrienden of burens. Het was een niet al te heftig levensritme dat Andrea al jaren prima beviel.

“*Ach Margrietje, de rozen zullen bloe-hoei-en...*” zong ze vrolijk terwijl ze de vaas op de grote tafel in de woonkamer zette. Hoe ze zo ineens op dat liedje kwam, wist ze eigenlijk niet. Het stamde beslist uit een tijd van voor haar geboorte. Rob, haar twaalf jaar oudere broer, had het in haar jeugd grijs gedraaid en ze herinnerde zich nog goed dat ze er toen een verschrikkelijke hekel aan had gehad. Nu borrelde het zomaar uit de catacomben van haar onderbewustzijn op en liep ze er nog bij te glimlachen ook.

“Vrouwtje wordt oud, Omorfos,” zei ze opgewekt tegen de zwart-witte kater die zich spinnend tegen haar benen vlijde. “Oud en kinds, net als *kyría Machi*.” Haar gezicht betrok en ze grimaste. “Nou ja, zo erg als zij ben ik er nog niet aan toe, maar toch... Het feit dat ik liedjes uit mijn vroegste jeugd jaren ga lopen zingen is volgens mij een veelzeggend teken aan de wand, wat jij?”

Omorfos spon nog harder dan hij al had gedaan, iets wat Andrea alleen maar als een bevestiging

kon opvatten. Ze gaf hem een bestraffend tikje op zijn neus. “Nou zeg, zo overduidelijk hoef je het ook weer niet met me eens te zijn! Als ik echt kinds word, heb jij ook een probleem, want dan vergeet ik natuurlijk wel om jou iedere dag eten te geven. Dan denk ik dat ik dat allang heb gedaan.”

De oren van de kat gingen omhoog bij het woord eten. Luidkeels mauwend liep hij onmiddellijk in de richting van zijn voederbak.

Andrea zag het verbaasd aan. “O, o, wat ben je toch een slim beest! Nou ja, als het om eten gaat dan. Voor de rest ben je eigenlijk maar een sulletje. Wanneer heb je voor het laatst een rat te pakken gehad? Je zou eens voorbeeld moeten nemen aan je broertje. Die zorgt er nu in zijn eentje voor dat het rattengezin op zolder zich niet verder uitbreidt. Tenminste, dat hoop ik maar.”

Ze fronste even haar voorhoofd bij de gedachte aan het onheilspellende getrippel dat ze de laatste weken regelmatig boven haar hoofd had gehoord. Tot nu toe had ze haar hoofd in het zand gestoken en stiekem gehoopt dat de katten het rattenprobleem voor haar zouden oplossen, maar zo langzamerhand begon het erop te lijken dat ze er toch zelf iets aan zou moeten doen. De gedachte alleen

al bezorgde haar een rilling. Ze vond het vreselijk om onschuldige dieren te doden, zelfs ratten. Die arme beestjes hadden toch ook recht van leven? En zolang het bij een enkele rat bleef, had ze er echt niet zo'n probleem mee om haar zolder met hen te delen. Maar ja, gezien het tempo waarin ze zich vermenigvuldigden, zouden ze binnenkort haar hele huis overnemen en dat was iets wat ze niet kon toestaan.

“Andrea! Andrea! Waar ben je?” klonk ineens een stem vanaf het tuinhek.

“Hier!” riep Andrea terug. Ze liep snel naar het raam en stak haar hoofd naar buiten. “*Yássou*, Irini. Kom maar verder, de deur is open.”

De jonge vrouw bij het hek schudde haar hoofd. “Nee, ik kom niet binnen. Ik wilde alleen maar weten of mama soms bij jou is.”

“*Kyría Machi?*” Andrea speurde onmiddellijk bezorgd de omgeving af. “Nee, ik heb haar vanmorgen nog niet gezien. Hoezo? Is ze weer aan de wandel?”

Irini knikte. “Ja, het ene moment zat ze nog lief aan het ontbijt, het volgende moment was ze weg. Ik hoopte dat ze naar jou toe was, maar als jij haar niet hebt gezien...”

“Zal ik even met je meelopen om te helpen zoeken?” bood Andrea aan. Ze maakte al aanstalten om het raam te sluiten en naar buiten te komen, maar Irini hield haar met een handgebaar tegen.

“Nee, nee, laat maar. Ze zal straks wel weer tevoorschijn komen. Veel kwaad kan ze hier in de buurt niet, maar ik vind het toch prettiger als ik weet waar ze is.”

“Ik ga zo naar de bibliotheek,” zei Andrea. “Mocht ik haar onderweg tegenkomen, dan breng ik haar wel even terug naar huis.”

“Dat zou mooi zijn.” Irini wilde al weglopen, maar bedacht zich. Ze draaide zich om en vroeg be-deed: “Voor ik het vergeet: zou jij morgenochtend misschien een paar uurtjes willen oppassen? Ik moet hoognodig naar de OTE om een internetverbinding te regelen, maar het komt er steeds niet van. Vannie zeurt me de oren van de kop. Als je haar moet geloven, zijn wij zo ongeveer de enigen in het dorp die nog geen snel internet hebben.”

“Natuurlijk kom ik oppassen,” beloofde Andrea onmiddellijk. “Een eigen verbinding is alleen maar makkelijk met een puber in huis. Maar noodzakelijk is het niet, hoor, Vannie mag altijd bij mij ko-

men internetten, dat heb ik al duizend keer gezegd.”

“Ja, dat weet ik. En zij ook!” Irini rolde even veelzeggend met haar ogen. “Ze zit de laatste tijd meer bij jou dan bij ons en om eerlijk te zijn is dat een van de redenen dat ik zo zachtjesaan toch wel een eigen verbinding wil hebben. Dan blijft ze in ieder geval wat vaker thuis en kan ze ook eens een oogje op mama houden.”

“Aha, hoor ik hier een stukje eigenbelang?” merkte Andrea lachend op.

Irini knikte. “Zeker weten. Ik ben gek op mijn moeder, maar nu ze zo vergeetachtig wordt, kan ik een paar extra ogen in huis best gebruiken.”

“Maar ik kan toch ook helpen?” betoogde Andrea. “Als ik niet hoeft te werken, kun je altijd een beroep op me doen.”

“Dat weet ik wel, maar...” Irini staarde even verlegen naar haar voeten. “Het zou anders zijn als je nog steeds met mijn broer was getrouwd.”

“Irini!” Andrea’s stem schoot van verontwaardiging zeker een octaaf omhoog. “Tassos heeft hier niets mee te maken. Jij en Machi zijn altijd goed voor me geweest, zowel tijdens als na mijn huwelijk met hem. Je dacht toch niet echt dat ik jullie nu

in de steek zou laten omdat hij en ik niet meer getrouwd zijn?”

Irini was nog niet overtuigd. “Nou ja, ik zou het vervelend vinden als jij je verplicht voelde om...”

“Hou op, ik wil er niets meer over horen!” onderbrak Andrea haar fel. “Als je hulp nodig hebt met de verzorging van Machi, dan kom ik, punt uit. Morgenochtend om halfnegen ben ik bij je, is dat goed?”

“Negen uur mag ook!” Irini wierp haar een dankbare glimlach toe, stak haar hand nog even groetend op en haastte zich over het smalle ezelspad snel terug naar haar eigen huis, dat een paar honderd meter verderop lag.

Andrea keek haar ex-schoonzusje hoofdschuddend na. Dacht Irini echt dat ze het als een verplichting voelde om bij te springen nu Machi ouder was en meer hulp nodig had? Ongelooflijk! Hoe vaak hadden Irini en Machi háár niet geholpen toen ze vijftien jaar geleden door haar huwelijk met Tassos in deze kleine Griekse dorpsgemeenschap terecht was gekomen? Het was Machi geweest die haar als een liefdevolle moeder aan haar omvangrijke boezem had gedrukt toen ze na de miskramen in het ziekenhuis lag, Irini die haar

als een zus had getroost toen ze het verdriet om haar verloren baby's had uitgesnikt. Ze mochten dan geen bloedverwantschap hebben, zelfs niet meer aangetrouwd zijn, toch waren Machi en Irini haar nader dan welk 'echt' familielid dan ook.

O zeker, ze h ad 'echte' familie. Een vader, twee zussen en een broer, maar de enige die haar zo af en toe een kaartje met een paar vriendelijke woorden erop stuurde, was Inge, de vrouw van haar broer Rob. De anderen hadden niets meer van zich laten horen sinds ze uit Nederland was weggegaan.

Andrea veegde een lastige traan uit haar oog en sloot het raam. Het deed nog steeds pijn. Ook al was haar vader een nare, dominante man, waren haar zussen egoistische krenge en haar broer een kopie van hun vader, ze bleven toch haar familie.

Zou het allemaal anders zijn gelopen als mama was blijven leven?

Met een ferme ruk van haar hoofd duwde ze die gedachte weg. Het had weinig zin om het verleden te herkauwen. Mama was dood, al meer dan twintig jaar en alles wat er daarna was gebeurd, kon niet meer herschreven worden. Ze moest blij zijn dat ze zich ervan losgemaakt had en de kans had gekregen hier in Griekenland een nieuw leven op

te bouwen.

En wat voor een leven!

Ze woonde in een leuk vrijstaand huisje met een tuin waarin ze haar eigen groenten verbouwde, ze had een goede baan voor twintig uur in de week bij de monumentale dorpsbibliotheek, volop vrienden en vriendinnen en... ze was zo vrij als een vogeltje in de lucht. Geen echtgenoot die haar vertelde wat ze wel of niet moest doen en door haar verzorgd wilde worden, geen man die beslag op haar tijd legde, geen minnaar die naar zijn goeddunken het bed met haar wilde delen.

Andrea glimlachte alweer. Ja, het lot was haar uiteindelijk toch goedgezind geweest.

En dat wilde ze graag zo houden.

HOOFDSTUK 2

Precies op het moment dat ze de deur uit wilde stappen om naar haar werk te gaan, rinkelde de telefoon. Gehaast liep ze naar het bureautje in de hoek van de woonkamer en drukte het apparaat tegen haar oor. “*Ne, parakaló?*”

“Goedemorgen, ik... eh... Spreek ik met Andrea Groeneveld?”

“Ja, daar spreekt u mee.” Andrea fronste haar voorhoofd. De beller sprak Nederlands, maar ze had geen idee wie ze aan de lijn had. De ietwat geaffecteerde vrouwenstem klonk haar totaal onbekend in de oren.

“O, gelukkig! Je... Je spreekt met Inge.”

“Inge?”

“Ja, je schoonzus. De vrouw van je broer Rob.”

Andrea viel van verbazing bijna om. Inge? Haar schoonzus? Wat moest die zo ineens van haar? Ze wist niet eens dat Inge haar nummer nog had, want in al die jaren was er nooit eerder een telefoontje geweest. Een incidenteel kaartje, een kort briefje, ja, maar telefoon... nog nooit. “Ah ja, dié Inge...” zei ze dan ook, een beetje afstandelijk.

De onuitgesproken beschuldiging die in haar stem doorklonk, kwam blijkbaar duidelijk over, want Inge ging haastig verder: “Ja, je zult wel denken, waarom heeft ze nooit eerder gebeld... Ik wist ook niet zeker of het nummer nog klopte, want het is al zo oud, maar ik...”

Andrea rolde even met haar ogen. Ging haar schoonzus nu ineens zoete broodjes bakken? Nou, daar had zij dus even helemaal geen zin in. Bovendien moest ze echt hoognodig weg. Als Inge plotseling behoefte had aan een praatje, dan belde ze nog maar een keer. “Inge, ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik sta op het punt om naar mijn werk te gaan. Zou je vanavond misschien even terug willen bellen?” onderbrak ze kordaat het gestamel.

Maar zo gemakkelijk kwam ze er niet vanaf.

“Dat wordt een beetje lastig.” Inges stem klonk wat benepen. “Rob is vanavond thuis en ik heb liever niet dat hij weet dat ik contact met je heb opgenomen. Maar ik vond dat... Want zie je... Nou ja, het... het gaat om je vader.”

Andrea wachtte ongeduldig tot ze verder zou gaan, maar toen dat niet gebeurde, vroeg ze koeltjes: “Ja, wat is er dan met mijn vader?”

“Wel, hij... Nou ja, je vader is al een hele tijd zwaar

ziek. De dokter zegt dat het ieder moment afgelopen kan zijn. En je vader... Je vader heeft gevraagd...”

Weer een lange stilte.

Andrea's hart begon van schrik – of van woede? – in een onheilspellend snel tempo te bonzen. Wat zei Inge daar? Haar vader ziek? Op sterven zelfs? En niemand was op het idee gekomen om haar daarvan op de hoogte te brengen?

“Je vader wil graag dat je komt,” gooide Inge er ineens uit. “Hij wil je zien, Andrea, maar Rob en de zussen... Nou ja, die denken dat het zo'n vaart niet zal lopen. Hij heeft wel vaker zo slecht gelegen, maar tot nu toe is hij er steeds weer bovenop gekomen. Alleen... Ik denk dat het dit keer echt zover is. En daarom bel ik je toch maar, want ik vind dat jij ook de gelegenheid moet hebben om... om...”

“...afscheid van hem te nemen?” vulde Andrea aan. Ze begon schamper te lachen. “O ja? En waarom denk je dat ik afscheid van hem zou willen nemen, Inge? Die man heeft vijftien jaar lang geen woord met me gewisseld. Dus waarom zou ik halsoverkop naar Nederland komen? Omdat hij blijkbaar ineens besloten heeft dat hij me nu wel wil zien?”